

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.227 van 12 maart 2004
in de zaak A. 143.045/X-11.615.**

In zake : 1. Hendrikus VERSLUIS,
 2. Theodora VOERMANS,
 3. Henri STASSEN,
 4. Anna KLEUSKENS,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat P. MALLIEN,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Meir 24

tegen :

1. de gemeente BRASSCHAAT,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat Y. LOIX,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Mechelsesteenweg 33,
2. het Vlaamse Gewest,
 dat woonplaats kiest bij
 Advocaat J. CLAES,
 kantoor houdende te 2550 KONTICH,
 Mechelsesteenweg 160.

Tussenkommende partij :

de n.v. SIPEDIC,
die woonplaats kiest bij
Advocaten C. DE WOLF en K. ROELANDT,
kantoor houdende te 9680 MAARKEDAL,
Etikhovestraat 6.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Hendrikus VERSLUIS, Theodora VOERMANS, Henri STASSEN en Anna KLEUSKENS op 23 oktober 2003 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 29 juli 2003 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente BRASSCHAAT waarbij aan de n.v. SIPEDIC de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van vier appartementsgebouwen en het ombouwen van de bestaande woning tot dienstencentrum op een perceel gelegen te Brasschaat, Bredabaan 44, kadastraal bekend Sectie E, nr. 413F;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. CLEMENT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 12 januari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 januari 2004;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. MALLIEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat T. GEVERS die, loco Advocaat Y. LOIX verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat J. CLAES, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. CLEMENT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de n.v. SIPEDIC met een verzoekschrift van 21 november 2003 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat de verzoekende partijen ter terechtzitting een aanvullend stuk hebben ingediend; dat dit niet is voorzien in het toepasselijke procedurereglement; dat het daarom uit de debatten wordt geweerd;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, de verzoekende partijen ter terechtzitting afstand doen van het eerste middel;

Overwegende dat de verzoekende partijen in een tweede middel de schending aanvoeren van artikel 2, 7°, van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de adviesverlening inzake aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen, j° artikel 111, § 4, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening; dat zij uiteenzetten wat volgt :

"Om totaal onbegrijpelijke redenen, stelt het advies van de gemachtigde ambtenaar dd. 18 juli 2003 dat het terrein waar de werken voorzien worden niet bebost zijn en er derhalve geen advies verstrekt moet worden overeenkomstig bovenvermelde wettelijke bepalingen.

Heeft de gemachtigde ambtenaar dan geen oog gehad voor het vooradvies van tegenpartij gemeente Brasschaat dat als tweede voorwaarde oplegt voor een mogelijke bouwvergunning :

'Binnen drie jaar een heraanplanting (uit te voeren) met twee nieuwe hoogstammige streekeigen loofbomen, maat 16/18, op 1 m hoogte gemeten'.

Nog meer, het College van Burgemeester en Schepenen van tegenpartij gemeente Brasschaat overweegt met betrekking tot bezwaar nr. 4 :

'Het niet voorafgaandelijk inwinnen van het advies van de afdeling Bos en Groen geen belang heeft in de procedure bij het openbaar onderzoek; dat dit advies, in functie van de besluitvorming over deze bouwaanvraag, nog steeds kan ingewonnen worden; dat op gemeentelijk vlak door landschapsarchitect advies werd uitgebracht en dat dit derhalve in het door de gemeente uit te brengen advies zal opgenomen worden'.

Hieruit moge derhalve blijken dat de gemeente Brasschaat het advies van diens landschapsarchitect verkiest boven dat van Bos en Groen.

Vervolgens zal tegenpartij gemeente Brasschaat zich verschuilen achter de foutieve redenering van de gemachtigde ambtenaar om geen advies te vragen aan de afdeling Bos en Groen van AMINAL. Nochtans is art. 2.7. van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 overduidelijk.

Er dient advies gevraagd te worden aan de afdeling Bos en Groen van AMINAL 'voor aanvragen in parken en bossen, zoals gedefinieerd in het Bosdecreet'.

In het eerste middel werd reeds de definitie weergegeven van 'Bos' overeenkomstig art. 3 § 1 en 2 van het Bosdecreet - zijn van toepassing.

Ten titel van volledigheid kan ook nog de definitie worden weergegeven van 'park' in art. 4bis § 2 :

'Een groene ruimte waarbij de aanleg, de inrichting en het beheer sociaalrecreatieve en/of esthetische overwegingen overheersen en waar gelijktijdig verschillende andere functies kunnen worden vervuld, zoals recreatieve, educatieve, economische, cultuurhistorische, landschappelijke, wetenschappelijke, ecologische, organismebeschermende en milieubeschermende functies. Zij bestaan naast uit open gedeelten waaronder waterpartijen, grasvelden, bloemperken, wandelwegen en andere infrastructuur, uit een afwisseling van bosgedeelten en/of gedeelten begroeid met bomen, heesters en kruidachtige gewassen'.

Het staat derhalve buiten kijf dat er voorafgaandelijk advies had moeten
aangevraagd worden aan de afdeling Bos en Groen van AMINAL";

Overwegende dat artikel 2, 7°, van het besluit van de Vlaamse
regering van 5 mei 2000 betreffende de adviesverlening inzake aanvragen tot
stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen luidt als volgt :

"De instanties die overeenkomstig artikel 111, § 4 van het decreet van 18 mei
1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, advies moeten
uitbrengen over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en
verkavelingsaanvragen, zijn :

(...)

7° de afdeling Bos en Groen van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en
Waterbeheer voor aanvragen in parken en bossen, zoals gedefinieerd in het
bosdecreet, alsmede in gebieden die op de plannen van aanleg of op de
ruimtelijke uitvoeringsplannen zijn bestemd voor parken en bossen";

Overwegende dat artikel 3 van het bosdecreet van 13 juni 1990
bepaalt wat volgt :

"Onder de voorschriften van dit decreet vallen: de bossen, zijnde
grondoppervlakten waarvan de bomen en de houtachtige struikvegetaties het
belangrijkste bestanddeel uitmaken, waartoe een eigen fauna en flora behoren en
die één of meer functies vervullen.

§ 2. Onder de voorschriften van dit decreet vallen eveneens :

1. de kaalvlakten, voorheen met bos bezet, die tot het bos blijven behoren;
2. niet-beboste oppervlakten die nodig zijn voor het behoud van het bos,
zoals de boswegen, de brandwegen, de aanpalende of binnen het bos gelegen
stapelplaatsen, dienstterreinen en ambtswoningen;
3. bestendig bosvrije oppervlakten of stroken en recreatieve uitrustingen
binnen het bos;
4. de aanplantingen die hoofdzakelijk bestemd zijn voor de houtvoortbrengst,
onder meer die van populier en wilg;
5. de grienden;

§ 3. Onder de voorschriften van dit decreet vallen niet :

(...);

2. de tuinen, plantsoenen en parken";

dat artikel 4bis van hetzelfde decreet bepaalt wat volgt :

"§ 1. De Vlaamse regering kan, in afwijking van de bepalingen van artikel 3,
§ 3, 2., parken aanwijzen of erkennen, waardoor die onder de voorwaarden van
dit decreet vallen. Parken in eigendom van of gehuurd door de Vlaamse
Gemeenschap of het Vlaamse Gewest kunnen aangewezen worden. Zij worden
aangewezen parken genoemd en beheerd door het Groenbeheer. Parken in
eigendom van privé-eigenaars of openbare eigenaars andere dan de Vlaamse
Gemeenschap of het Vlaamse Gewest kunnen, op voordracht van de eigenaars,
erkend worden. Zij worden erkende parken genoemd. De Vlaamse regering
bepaalt de criteria voor de erkenning en aanwijzing van parken.

§ 2. In dit artikel wordt verstaan onder :

1. park : een groene ruimte waar bij de aanleg, de inrichting en het beheer sociaalrecreatieve en/of esthetische overwegingen overheersen en waar gelijktijdig verschillende andere functies kunnen worden vervuld, zoals recreatieve, educatieve, economische, cultuurhistorische, landschappelijke, wetenschappelijke, ecologische, organismebeschermende, en milieubeschermende functies. Zij bestaan naast uit open gedeelten waaronder waterpartijen, grasvelden, bloemperken, wandelwegen en andere infrastructuur, uit een afwisseling van bosgedeelten en/of gedeelten begroeid met bomen, heesters en kruidachtige gewassen;
(...)"

Overwegende dat, wat de kwalificatie betreft van het bouwterrein als bos in de zin van het hiervoor aangehaalde bosdecreet, uit de gegevens van de zaak blijkt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden stedenbouwkundige vergunning het rooien impliceert van twee hoogstammige bomen; dat uit de overgelegde stukken niet blijkt dat het bouwterrein bebost is in de zin van het voornoemd artikel 3, § 1 van het bosdecreet; dat overigens de verzoekende partijen zelf in hun uiteenzetting inzake het moeilijk te herstellen nadeel het bouwterrein aanduiden als een "grastapijt" waaraan zij naar eigen zeggen zeer gehecht zijn daar de appartementsbewoners er door jarenlange inspanningen in geslaagd zijn door middel van bodemverarming diverse kleurschakeringen in het gras te bekomen "die als het ware afhankelijk van het seizoen prachtige kleurtapijten weergeven" en afstand deden van het eerste middel waar op het eerste gezicht de vraag centraal stond of het bouwterrein te beschouwen is als een bos in de zin van het voornoemd artikel 3, § 1 en § 2.1.; dat de verzoekende partijen op het eerste gezicht niet aannemelijk maken dat het bouwterrein redelijkerwijs moet worden beschouwd als een aan het bosdecreet onderworpen bos in de zin van de hiervoor aangehaalde bepaling; dat de verwijzing door de verzoekende partijen naar het vooradvies en de beantwoording van het bezwaarschrift niet van het tegendeel doet blijken;

Overwegende dat, wat de kwalificatie betreft van het bouwterrein als park in de zin van het hiervoor aangehaalde bosdecreet, uit de samenlezing van de artikelen 3, § 3, 2 en 4bis, § 1, van het bosdecreet, blijkt dat enkel de "erkende" of "aangewezen" parken in de zin van het voornoemd artikel 4bis "onder de voorwaarden van dit decreet" vallen; dat de verzoekende partijen geen argumenten aandragen waaruit blijkt dat het betrokken bouwterrein een dergelijk park lijkt te zijn; dat op het eerste gezicht de aanhaling van de in artikel 4bis, § 2, 1 van het bosdecreet gegeven definitie van "park" te dezen niet dienend is om te besluiten dat het een aanvraag betreft in een park, zoals gedefinieerd in het bosdecreet, daar deze definitie enkel betrekking lijkt te hebben op de voornoemde erkende of aangewezen parken;

dat in deze stand van het geding niet blijkt dat de bestreden vergunning betrekking heeft op een aanvraag "in parken en bossen, zoals gedefinieerd in het bosdecreet"; dat het middel, in zijn geheel, niet ernstig is;

Overwegende dat de verzoekende partijen als derde middel aanvoeren "de manifest onredelijke appreciatie van de goede ruimtelijke ordening, rekening houdend met het opgesteld verslag van 28 januari 1998 door tegenpartij gemeente Brasschaat, hetgeen leidt tot een onwettige appreciatie van de feiten, zijnde een machtsoverschrijding, juncto schending van art. 4 van het Vlaams decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur"; dat zij uiteenzetten wat volgt :

"Op 28 januari 1998 werd uitdrukkelijk geacteerd, in samenspraak met alle betrokken partijen :

'op de plaats waar de derde blok (..) zou ingeplant worden, heeft het terrein een natuurlijke helling, die gelet op de omgeving, eveneens dient behouden te blijven'.

Bij het behandelen van de bezwaarschriften diende het advies van het Schepencollege vast te stellen

'dat het inplantingsplan inderdaad de verwijdering voorziet van een heuvel en dit om redenen dat het aldaar geplande bouwwerk EATON wordt opgeschoven om de bestaande bomengroep te vrijwaren, waarbij voor de gemeente, het behoud van de merkwaardige bomen belangrijker is dan het behoud van de heuvel'.

Een dergelijke redenering werd reeds vernietigd door de Raad van State (...)

Alsdan werd de redenering als manifest onredelijk beschouwd daar het enkel opheffen van één van de karakteristieken, de helling, het esthetische karakter van de plaatsen voor het overige onaangeroerd liet, in het bijzonder diens bebossing.

Overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur dient een gemeentelijke overheid enige continuïteit te vertonen in diens besluitvorming. Tegenpartij gemeente Brasschaat, na een plaatsbezoek met Stedenbouw dd. 3 november 1997, komt vervolgens tot de bevinding dat hoe dan ook natuurlijke hellingen moeten behouden blijven.

Dit heeft vervolgens geleid tot de gezamenlijke vaststelling, met inbegrip van de architect van N.V. SIPEDIC, dat er derhalve slechts twee in plaats van drie appartementsgebouwen kunnen ingericht worden.

Wanneer dit thans helemaal overboord wordt gegooid, onder het mom dat als dusdanig de bebossing wordt verhinderd, wat ook reeds onmogelijk werd geacht in het vermeld verslag van tegenpartij gemeente Brasschaat dd. 28 januari 1998, heeft men duidelijk te maken met een kennelijk onredelijke redenering.

Dit leidt tot (de) vaststelling dat de feiten onwettig werden geïnterpreteerd, hoe dan ook in strijd met de ruimtelijke ordening zoals gedefinieerd in art. 4 van het Vlaams decreet van 18 mei 1999 : 'recht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling'.

Er is geen enkele reden om anno 1998 de aanwezige hellingen als behouden te beschouwen en dit thans volkomen te abstraheren, onder het mom dat er als dusdanig ontbossing zou worden verhinderd, wat eveneens reeds het voorwerp uitmaakte van de beslissing en conclusies op 28 januari 1998 : Het niet-verantwoord zijn om waardevolle beuken en eiken van het enige aanwezige bos-park te rooien.

(...)"

Overwegende dat de eerste verwerende partij de exceptio obscuri libelli opwerpt, stellende dat het haar niet duidelijk is welke schending de verzoekende partijen aanvoeren; dat zij er evenwel in is geslaagd om het middel omstandig te beantwoorden; dat zij derhalve door haar stellingname met betrekking tot dit middel doet blijken dat ze de strekking ervan lijkt te hebben begrepen; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, aan elke vergunningverlenende overheid de verplichting oplegt elke concrete bouwaanvraag te toetsen aan een goede plaatselijke ordening;

Overwegende dat de Raad van State in de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidscontrole niet vermag zijn beoordeling van de goede plaatselijke ordening in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat hij wel bevoegd is na te gaan of de administratieve overheid de haar terzake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat op het eerste gezicht de kritiek van de verzoekende partijen betrekking heeft op het verdwijnen van een helling ingevolge de inplanting van een appartementsgebouw, terwijl in een eerder verslag van 28 januari 1998, opgemaakt door het hoofd grondgebiedszaken van de gemeente Brasschaat over een vergadering met betrekking tot de "Bebouwing eigendom Sipedic-Tower Group" tussen de afgevaardigden van de "Tower Group", de "eigenaars" en het gemeentebestuur is gesteld dat "op de plaats waar de derde blok (Westminster) zou ingeplant worden (...) het terrein een natuurlijke helling (heeft) die gelet op de omgeving eveneens dient behouden blijven"; dat aangaande het verdwijnen van deze heuvel, het college van burgemeester en schepenen, als antwoord op het bezwaar dat "de afspraken van 28 januari 1998" niet werden gerespecteerd, haar standpunt als volgt motiveert :

"3) het niet respecteren van de gemaakte afspraken met de gemeente Brasschaat vermeld in het verslag 005/CQ/1988 (...) van 28.01.1998, met name

het behoud van de natuurlijke hellingen van het terrein en het oprichten van slechts twee aanvullende appartementsblokken i.p.v. drie; dat het inplantingplan inderdaad de verwijdering voorziet van een heuvel en dit om reden dat het aldaar geplande bouwblok Eaton wordt opgeschoven om de bestaande bomengroep te vrijwaren, waarbij voor de gemeente, het behoud van de merkwaardige bomen belangrijker is dan het behoud van de heuvel; dat het oorspronkelijke bebouwingsvoorstel evenwel betrekking had op twee kolossale gebouwen met bouwbreedtes van ongeveer 70m waarbij door het opsplitsen in vier kleinere bouwblokken een minder massieve bouwconstructie wordt gecreëerd die beter past in deze groene omgeving zodat doorzichten worden behouden tussen de onderscheiden bouwblokken naar deze groene omgeving toe; dat tevens de totale terreininname voor de huidige aanvraag minder bedraagt dan het oorspronkelijke bebouwingsvoorstel";

dat op het eerste gezicht de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens en argumenten, die allen enkel steunen op een andere feitelijke beoordeling van de zaak, niet aantonen dat de vergunningverlenende overheid de grenzen van zijn wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden noch dat het "recht op duurzame ruimtelijke ontwikkeling" zou zijn miskend; dat voorts wat de kritiek betreft inzake de vereiste van "enige continuïteit (...) in diens besluitvorming", de verzoekende partijen zich beroepen op een niet door de wetgeving op de ruimtelijke ordening voorzien document; dat los van de vraag of hetgeen opgetekend werd in het verslag van 28 januari 1998 kan worden beschouwd als een besluit van de gemeentelijke overheid, en ook los van de vraag of hieruit moet worden afgeleid dat de vergunningverlenende overheid zich als vaste beleidslijn of bestendige praktijk had gesteld, in het betrokken domein de natuurlijke hellingen te behouden, de argumenten die de verzoekende partijen ter zake aanvoeren, op het eerste gezicht niet aantonen dat de aangevoerde doorbreking van de continuïteit niet is geschied op grond van in redelijkheid aanvaardbare en op concrete gegevens steunende motieven, derwijze dat de vergunningverlenende overheid de grenzen van haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden; dat het middel in zijn geheel niet ernstig is;

Overwegende dat de verzoekende partijen in een vierde middel de schending aanvoeren van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; dat zij aanvoeren wat volgt :

"Het verslag dat door de gemeente Brasschaat werd opgesteld op 28 januari 1998 werd door toedoen van de syndicus verdeeld aan alle mede-eigenaars. Alle mede-eigenaars mochten er derhalve vanuit gaan dat deze beginselen zouden worden gerespecteerd door de gemeente Brasschaat, behoudens wanneer er daadwerkelijk gewijzigde omstandigheden konden worden weergegeven.

Thans wordt de inhoud van dit verslag van 28 januari 1998 fundamenteel met voeten getreden met de verleende stedenbouwkundige vergunning aan N.V. SIPEDIC, wat betreft :

(1) het moeten eerbiedigen van een vrije ruimte tussen de Residentie Wimbledon en het komend op te richten appartementsgebouw van ± 70 m;

Gelet op het feit dat de ondergrondse parking wordt doorgetrokken, met dezelfde inrit, staat het hoe dan ook vast dat er geenszins een vrije ruimte wordt gecreëerd tussen de beide appartementsgebouwen.

(2) het niet rooien van de waardevolle beuken en eiken;

Hoewel de huidige verleende stedenbouwkundige vergunning veel minder aanwezige beuken en eiken aantast dan voorzien in vroegere plannen, staat het thans hoe dan ook vast dat er nieuwe beuken en eiken moeten aangeplant worden en er een monitoring dient te geschieden voor het overige bomenbestand.

(3) de natuurlijke helling, gelet op de omgeving, dient behouden te blijven;

Thans wordt uitdrukkelijk toegegeven dat deze natuurlijke helling dient te verdwijnen om het bomenbestand zoveel mogelijk te vrijwaren.

Bij het samenlezen van voorwaarden (2) en (3) spreekt het voor zich dat noch de helling, noch het bomenbestand kan worden aangetast... zodat er slechts twee in plaats van drie appartementsgebouwen kunnen worden opgericht.

Het bovenvermeld verslag 005/CQ/1998 van de gemeente Brasschaat van 28 januari 1998 werd vervolgens in herinnering gebracht in het kader van het openbaar onderzoek.

De analyse van de gemachtigde ambtenaar meent dit ganse verslag terzijde te kunnen schuiven door de volgende zinsnede :

'Het al dan niet respecteren van gemaakte afspraken is geen valabel stedenbouwkundig argument en kan niet als gegrond worden aangehaald om de aanvraag te weigeren'.

Tegenpartij gemeente Brasschaat lijkt zich te vergenoegen met deze stellingname van de gemachtigde ambtenaar en verschaft derhalve geen enkele allesomvattende motivatie waarom de bovenvermelde drie punten in het verslag nr. 005/CQ/1998 dd. 28 januari 1998 niet meer ter zake dienend zijn - met de alsdan geldende consequentie dat er slechts twee in plaats van drie appartementsgebouwen konden worden opgericht.

Dit leidt hoe dan ook tot de vaststelling dat er sprake is van een niet in rechte en in feite afdoende motivatie zodat art. 3 van de motivatiewet van 29 juli 1991 kennelijk is geschonden";

Overwegende dat naar luid van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 de opgelegde motivering 'afdoende' moet zijn; dat aan de door voornoemde wetsbepaling opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de stedenbouwkundige vergunning duidelijk de met de goede plaatselijke aanleg of ruimtelijke ordening verband houdende redenen vermeldt waarop de vergunningverlenende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; dat zij, om te voldoen aan de haar opgelegde motiveringsverplichting, er op het eerste gezicht niet toe gehouden is in de akte waarin over de bouwaanvraag wordt beslist, al de bezwaren te beantwoorden;

Overwegende dat de kritiek van de verzoekende partijen in essentie kan worden herleid tot het argument dat de bestreden beslissing geen "allesomvattende" motivering bevat waarom de "drie punten in het verslag (...) dd. 28 januari 1998 niet meer ter zake dienend zijn"; dat de verzoekende partijen in hun uiteenzetting van het middel er ten onrechte lijken van uit te gaan dat om te voldoen aan de opgelegde motiveringsverplichting de vergunningverlenende overheid op uitdrukkelijke wijze moet weerleggen waarom de "afspraken van 28 januari 1998" niet worden gerespecteerd; dat, zoals gesteld, de vergunningverlenende overheid kan volstaan met aan te geven welke, aan een goede ruimtelijke ordening ontleende, redenen haar beslissing verantwoorden; dat op het eerste gezicht de betreden vergunning een eigen formele motivering van de vergunningverlenende overheid bevat waarom het bouwproject volgens haar vergunbaar is; dat de verzoekende partijen niet stellen dat deze niet afdoende is in de zin dat ze niet de met de goede plaatselijke aanleg of ruimtelijke ordening verband houdende redenen vermeldt waarom de vergunning wordt verleend; dat in de mate dat de verzoekende partijen zouden aanvoeren dat geen vergunning zou kunnen worden gegeven die "de inhoud van (het) verslag van 28 januari 1998 fundamenteel met voeten (treedt)", dit op het eerste gezicht geen uitstaans heeft met het door verzoekende partijen geschonden geachte artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991; dat het middel in zoverre niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. SIPEDIC wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf maart 2004, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.